

อาทิตยที่ 14 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 11:25-30

²⁵เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ที่ทรงปิดบังเรื่องเหล่านี้จากบรรดาผู้มีปรีชาและรอบรู้ แต่ทรงเปิดเผยแก่บรรดาผู้ต่ำต้อย ²⁶ถูกแล้ว พระบิดาเจ้าข้า พระองค์พอพระทัยเช่นนั้น ²⁷พระบิดาทรงมอบทุกสิ่งแก่ข้าพเจ้า ไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรเปิดเผยให้รู้

²⁸“ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อย และแบกภาระหนักจงมาพบเราเถิด เราจะให้ท่านได้พักผ่อน ²⁹จงรับแอกของเราแบกไว้ และมาเป็นศิษย์ของเรา เพราะเรามีใจสุภาพอ่อนโยนและถ่อมตน จิตใจของท่านจะได้รับการพักผ่อน ³⁰เพราะว่าแอกของเราอ่อนนุ่มและภาระที่เราให้ท่านแบกก็เบา”

1. ทรงเปิดเผยแก่บรรดาผู้ต่ำต้อย

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ที่ทรงปิดบังเรื่องเหล่านี้จากบรรดาผู้มีปรีชาและรอบรู้ แต่ทรงเปิดเผยแก่บรรดาผู้ต่ำต้อย” (มธ 11:25)

คำสรรเสริญพระบิดานี้ออกมาจากประสบการณ์และชีวิตจริงของพระองค์เอง บรรดาธรรมจารย์ ฟาริสี และผู้มีปรีชารอบรู้ทั้งหลายไม่ยอมรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ แต่ประชาชนผู้ต่ำต้อยกลับต้อนรับพระองค์ด้วยความปีติยินดีเป็นอย่างมาก

ที่ตรัสเช่นนั้นมิได้หมายความว่าพระองค์ทรงรังเกียจ **“พลัง”** ของสติปัญญา แต่เป็น **“ความหยิ่งจองหอง”** ของสติปัญญาต่างหากที่พระองค์ทรงรังเกียจและตำหนิ

ทั้งนี้เป็นเพราะความหยิ่งจองหองนั่นเองที่จุดรั้งมนุษย์จากพระเจ้า ส่วนความเฉลียวฉลาดนั้นไม่เคยปิดกั้นเราจากพระองค์

เราอาจเฉลียวฉลาดเทียบเท่ากษัตริย์โซโลมอน แต่ถ้าขาดหัวใจที่สุภาพ วางใจ และใสซื่อเหมือนเด็กเล็ก ๆ เราก็ปิดกั้นตัวเองจากพระองค์

ปราชญ์ท่านหนึ่งจึงกล่าวไว้ว่า **“ที่พำนักของข่าวดีคือหัวใจ ไม่ใช่หัวใจ”**

พวกธรรมจารย์เองก็ตระหนักดีถึงอันตรายของความหยิ่งจองหองของสติปัญญา พวกเขาจึงเล่าเรื่องเตือนใจตัวเองว่า **“ครั้งหนึ่งเกิดโรคระบาดใหญ่ในเมืองสุรา (Sura) แต่ผู้ที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกับรับ (Rab) ซึ่งเป็นธรรมจารย์ผู้มีชื่อเสียง กลับไม่มีผู้ใดติดโรค ชาวบ้านพากันเชื่อว่าคงเป็นเพราะคุณงามความดีของรับ แต่พวกเขาได้รับแจ้งในฝันว่าเป็นเพราะชายคนหนึ่งซึ่งเต็มใจให้เพื่อนบ้านยืมจอบและพลั่วสำหรับขุดหลุมฝังศพ และเมื่อเกิดไฟไหม้ที่เมืองโดรเคอเรท (Drokeret) เพื่อนบ้านของรับปีสูนาคิดว่าเป็นเพราะคุณงามความดีของท่านรับบี บ้านของ**

พวกเขาจึงรอดพ้นจากกองเพลิง แต่ในฝันพวกเขาได้รับแจ้งว่าเป็นเพราะหญิงคนหนึ่งซึ่งเต็มใจให้เพื่อนบ้านใช้เตาอบ”

ชายและหญิงที่กล่าวถึงมิได้มีสติปัญญาโดดเด่นใดๆเดียวกับรับบีหรือธรรมาจารย์ แต่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่พวกเขาทำด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักและความสุภาพถ่อมตนต่างหากที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย

ใช้ “พระองค์ทรงพอพระทัยเช่นนั้น”! (มธ 11:26)

2. ไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร

ชาวกรีกถือว่ายากที่จะรู้จักพระเจ้า และเมื่อรู้จักแล้วยังยากที่จะอธิบายให้ผู้อื่นฟัง โซฟาร์เพื่อนของโยบได้ชี้ให้เห็นความลึกลับของพระเจ้าเมื่อเขาถามโยบว่า “ท่านคิดว่า จะหยั่งรู้ความลึกลับของพระเจ้า และรู้จักพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพได้อย่างสมบูรณ์หรือ?” (โยบ 11:7)

แต่วันนี้ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “พระบิดาทรงมอบทุกสิ่งแก่ข้าพเจ้า” (มธ 11:27)

นี่คือเอกสิทธิ์ชนิดเบ็ดเสร็จเด็ดขาดของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว เอกสิทธิ์อันเป็นศูนย์กลางความเชื่อของเราคริสตชน นั่นคือ “ไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรเปิดเผยให้รู้” (มธ 11:27) หรือตามสำนวนของนักบุญยอห์นว่า “ผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระบิดาด้วย” (ยอห์น 14:9)

ความหมายของพระองค์ก็คือ หากเราต้องการรู้ว่าพระบิดาทรงมีนิสัยใจคอ ความรู้สึกนึกคิด จิตใจ ตลอดจนทัศนคติต่อเราอย่างไรแล้วละก็ ให้อูที่พระองค์

เป็นความเชื่อมั่นสูงสุดของเราคริสตชนว่า ในพระเยซูคริสตเจ้าเท่านั้นที่เราสามารถรู้จักพระเจ้า และพระองค์เท่านั้นสามารถประทานความรู้ให้แก่ทุกคนที่มีความสุภาพถ่อมตนพอที่จะห้อมรับความรู้

3. ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาพบเราเถิด

พระเยซูเจ้าตรัสถึงบรรดาธรรมาจารย์และฟาริสีว่าพวกเขา “มัดสัมภาระหนักวางบนบ่าคนอื่น” (มธ 23:4)

สัมภาระหนักที่พวกเขาวางบนบ่าคนอื่นคือกฎระเบียบขมขื่นไม่รู้จักจบสิ้น พวกเขาทำให้คำว่า “ท่านจะต้องไม่...ท่านจะต้องไม่...” กลายเป็นหัวใจของศาสนา

พวกธรรมาจารย์เองก็รับปัญหาเหล่านี้ พวกเขาเล่านิทานเปรียบเทียบอันน่าสลดใจ เพื่อแสดงว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นผูกพัน บีบรัด เรียกร้อง และเป็นภาระหนักมากเพียงใด

หญิงหม้ายยากจนคนหนึ่งมีบุตรสาวสองคนพร้อมกับนาอีกแปลงหนึ่ง เมื่อนางเริ่มไถนาโมเสส (นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส) บอกนางว่า “ท่านจะต้องไม่ไถนาด้วยวัวและลาพร้อมกัน” เมื่อนางเริ่มหว่านเมล็ดพืช โมเสสพูดว่า “ท่านจะต้องไม่หว่านนาของท่านด้วยเมล็ดพืชต่างชนิด

กัน” ต่อมานางเริ่มเก็บเกี่ยวพืชผล โมเสสคนเดิมพูดอีกว่า “เมื่อท่านเก็บเกี่ยวพืชผลในทุ่งนา แล้วลืมนำข้าวไว้ ท่านจะต้องไม่กลับไปเก็บ” (ฉบบ 24:19) และ “ท่านจะต้องไม่เกี่ยวรวงข้าวที่ขอบนาจนหมด” (ลนต 19:9) เมื่อนางนวดข้าว โมเสสกลับมาบอกนางว่า “ท่านต้องถวายสิบชักหนึ่ง” นางก็แสนดี ปฏิบัติตามคำสั่งของโมเสสทุกประการ

แต่เพื่อความอยู่รอด นางตัดสินใจขายนาแล้วนำเงินไปซื้อแกะสองตัว โดยหวังจะอาศัยขนแกะทำเครื่องนุ่งห่ม และขายลูกแกะเกิดใหม่หารายได้ปะทะชีวิต

เมื่อลูกแกะถือกำเนิดขึ้นมา อาโรน (นั่นคือข้อเรียกร้องของสมณะ) ตรงเข้ามาบอกนางว่า “ลูกแกะหัวปีต้องเป็นของเรา” นางก็ยอมให้ลูกแกะตัวแรกไป เมื่อถึงเวลาตัดขนแกะ อาโรนกลับมาบอกว่า “ท่านจะต้องให้ผลผลิตแรกจากข้าวสาลี เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมันมะกอก รวมทั้งขนแกะแก่สมณะ” (ฉบบ 18:4) นางสุดทนจึงคิดจะฆ่าแกะกิน แต่อาโรนก็ตามนางไม่เลิก “สมณะจะมีสิทธิ์รับขาหน้า เนื้อแก้ม และเนื้อท้อง” (ฉบบ 18:3) นางจึงพูดกับบุตรสาวว่า “ถึงเราจะฆ่าแกะก็ยังไม่รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขาอยู่ดี อย่ากระนั้นเลย ให้เราถวายแกะเหล่านี้แด่พระเจ้าเถิด”

เหลือเชื่อ อาโรนพูดกับนางว่า “ของทุกอย่างที่ชาวอิสราเอลถวายขาดแต่พระยาร์เวห์จะเป็นของฉัน” (กตว 18:14) แล้วก็ถวายแกะไปทั้งหมด ปล่อยให้นางร้องไห้อยู่กับบุตรสาวทั้งสอง

แม้เป็นเพียงนิทานเปรียบเทียบ แต่ก็ชี้ให้เห็นว่าธรรมเนียมปฏิบัติเข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์ทุกแห่งทุกมุมและไม่รู้จักหยุดจักหย่อนเลย

ช่างเป็นภาระที่หนักหนาสาหัสสาครรจ์จริง ๆ !

สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับภาระหนักเช่นนี้ พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อย และแบกภาระหนักจงมาพบเราเถิด เราจะให้ท่านได้พักผ่อน” (มธ 11:28)

พร้อมกันนี้ ทรงเชิญชวนทุกคนว่า “จงรับแอกของเราแบกไว้ เพราะว่าแอกของเราอ่อนนุ่ม และภาระที่เราให้ท่านแบกก็เบา” (มธ 11:29-30)

ชาวยิวใช้คำว่า “แอก” เพื่อหมายถึง “การยอมมอบตนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง” เช่น แอกของกฎหมายหมายถึงการยอมมอบตนปฏิบัติตามกฎหมาย แอกของอาณาจักรสวรรค์หมายถึงการยอมมอบตนต่อข้อเรียกร้องของอาณาจักรสวรรค์ แอกของพระเจ้าหมายถึงการอุทิศตนมอบถวายแด่พระเจ้า เป็นต้น

แอกของพระเยซูเจ้าจึงหมายถึง “การยอมมอบตนเป็นศิษย์ของพระองค์”

ที่สำคัญแอกของพระองค์นำแบกเพราะว่า “อ่อนนุ่ม” !

คำ “อ่อนนุ่ม” ตรงกับภาษากรีก *chrēstos* (เครสโตส) ซึ่งหมายถึง “เหมาะสมพอดี”

ในปาเลสไตน์ ชาวยิวทำแอกเฉพาะอันให้วัวแต่ละตัว พวกเขา นำวัวไปให้ช่างวัดขนาด เมื่อช่างทำแอกเสร็จ พวกเขาจะนำวัวกลับไปลองแอกและปรับแต่งให้เหมาะสมพอดีกับคอวัวเพื่อจะได้ไม่เกิดแผลเวลาใส่

หมายความว่า หากเราเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า พระองค์จะประทานแอกที่ไม่ทำร้ายเรา เพราะมันเหมาะสมพอดีกับความจำเป็นและความสามารถของเราแต่ละคน

และเมื่อตรัสว่า “ภาระที่เราให้ท่านแบกก็เบา” (มธ 11:30) พระองค์มิได้หมายความว่าภาระของพระองค์เบาได้ง่ายหรือสบาย แต่หมายความว่าพระองค์ทรงประทานภาระแก่เราด้วย “ความรัก” ซึ่งจะทำให้ภาระที่หนักที่สุดกลายเป็น “เบา”

มีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งพบเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งกำลังแบกเด็กพิการที่เล็กกว่าอีกไว้บนหลัง ชายผู้นั้นกล่าวว่า “ภาระนั้นไม่หนักไปหน่อยหรือ พ่อหนุ่ม ?” เด็กคนนั้นตอบว่า “นี่ไม่ใช่ภาระ นี่เป็นน้องตัวจิ๋วของผม”

เมื่อเรารู้ซึ่งถึง “ความรักของพระเจ้า” และรู้ว่าภาระที่พระองค์ทรงมอบแก่เราคือ “รักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์”

ภาระอะไร ๆ ก็เบาไปหมด !